

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 634: Trụ, Chính Là Cội Nguồn Của Ba Cõi Sáu Đường

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 054)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Trụ, chính là cội nguồn của ba cõi sáu đường.】

Câu nói này chúng ta thật sự phải ghi nhớ, thời thời khắc khắc không được quên lãng. Trong tâm có “trụ” thì quyết định không thể thoát khỏi lục đạo luân hồi.

“Trụ” là gì? Hiện tại chúng ta thường nói, những gì trong tâm bạn đang vương bận, vương bận chính là “trụ”. Bạn vương bận người thân của mình cũng vậy, vương bận tài phú của mình cũng vậy, chỉ cần bạn có vương bận, thì bạn đang tạo nghiệp lục đạo luân hồi.

Phật nói với chúng ta, tài, sắc, danh, thực, thù (tiền tài, sắc đẹp, danh vọng, ăn uống, ngủ nghỉ) là năm cái rễ của địa ngục. Năm thứ này trở trêu thay lại là những thứ mọi người đều yêu thích; tài, sắc, danh, thực, thù đều yêu thích, thích đến cực điểm, thì tương lai sẽ đọa xuống địa ngục. Đây chính là năm cái rễ của địa ngục. Bạn đối với năm thứ này, trong tâm vẫn còn tham luyến, vẫn thường hay nghĩ đến. Bạn đang nghĩ gì vậy? Là đang nghĩ muốn đọa xuống địa ngục, đó là sự thật, không sai một chút nào.

Vì sao bạn lại đọa địa ngục? Chính là năm thứ này kéo bạn xuống. Phạm một điều thì đã xuống địa ngục rồi, huống hồ là đủ cả năm điều, thật không thể lường được! Đáng tiếc là người thế gian không biết được chân tướng sự thật này. Chúng ta khi chưa học Phật cũng là mờ mịt; sau khi học Phật rồi, mới hiểu rõ sự việc này, tuyệt đối không thể tiếp tục làm nữa.

Thế nhưng dù biết không thể làm, ý niệm của họ vẫn thường hay khởi lên. Vì sao lại khởi lên ý niệm này? Chính là vì làm cái việc tạo nghiệp địa ngục này, từ trước đến nay đều làm việc này, làm đến quá quen thuộc rồi. Tập khí của họ quá sâu dày, dứt cũng dứt không được, bất tri bất giác nó lại hiện tiền. Trong

khi đó, những đạo lý mà Phật giảng cho chúng ta lại quá đỗi xa lạ, thường hay bị quên lãng.

Cho nên cổ đức dạy chúng ta, tu hành nếu muốn công phu đắc lực, thì phải “đem chỗ lạ đổi thành chỗ quen, đem chỗ quen biến thành chỗ lạ” (Sinh xứ hoá thành thực xứ, thực xứ bả tha biến thành sinh xứ). Tập khí phiền não của chúng ta đã quá quen thuộc, hãy xa lìa nó, làm cho nó trở nên xa lạ, xa lìa nó, xa lạ nó; câu Phật hiệu, nghĩa lý kinh điển còn rất xa lạ, hãy nỗ lực đi đọc tụng, ngày ngày đi niệm, niệm cho đến khi thuần thục. Đem cái lạ và cái quen đảo ngược lại một chút, như vậy là thành công rồi. Cách nói ví dụ này cũng vô cùng khéo léo.

Nhất định phải biết rằng, trong tâm chúng ta có lo âu, có vướng bận, thì cái tâm này gọi là tâm luân hồi, những việc chúng ta làm gọi là nghiệp luân hồi. Dùng tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi, mà bạn còn mong muốn thoát khỏi luân hồi, thì chẳng có hy vọng nào đâu.